

پاسخ به کارگرانی که دوستشان می داریم

عباس فرد - اصغر فتاحی

دوشنبه ۱۱ خرداد ۱۳۸۸

عزیزان!

گرچه ما هیچ وقت سعادت دیدار شما را نداشته‌ایم؛ اما از هنگامی که سندیکای کارگران شرکت واحد موجودیت نوین خود را در یک مجمع عمومی ۸ هزار نفره واقعیت بخشید و با اعتصابات خود جنبش نوین کارگری در ایران را بنیان گذاشت، از هنگامی که انبوهی از فرزندان جوان و جسور طبقه‌ی ما با تلاشی خستگی‌ناپذیر خشت بر خشت بنای تشکل‌های توده‌ای کارگران را آغاز کرده‌اند و از هنگامی که هفت‌تپه‌ای‌ها بر سد موانع غلبه کرده و استوار و پابرجا سندیکای خود را بر پا نمودند، تلاش و مهر همه‌ی شما قلب و روح ما را سرشار از امید و نیرو کرده است. به‌همین دلیل احساس می‌کنیم که ده‌ها سال است که شما را می‌شناسیم و همانند برادری کوشاتر دوستتان داریم. آری ما هم در این‌جا (همانند شما در آن‌جا) کارگر هستیم و به‌کار بیگانه و طاقت‌فرسا تن می‌سپاریم تا زندگی را گذران کنیم؛ ولی تفاوت زندگی و امکانات ما با زندگی و امکانات شما بسیار است. ما در این‌جا (با کمی آسان‌گیری) برای سال بعد هم نگران نیستیم؛ اما شما در آن‌جا نمی‌توانید برای فردا نگران نباشید. هزینه‌ی فعالیت کارگری و جانبداری از طبقه‌کارگر در این‌جا و برای ما نهایتاً و در اوج خود به‌دست نیوردن امکانات و موقعیت بهتر است، در صورتی که این هزینه برای شما و در آن‌جا از دست دادن همان امکانات ناچیزی است که هیچ وقت هم کفاف یک گذران بخور و نمیر را نمی‌دهد.

وقتی که ما به‌اسانلو، مددی، نجاتی، رخشان، عظیم زاده، خانم محسنی و ده‌ها فعال کارگری دیگر می‌اندیشیم و وضعیت خودمان را با شما مقایسه می‌کنیم، حتی گاهی تا احساس شرم نیز پیش می‌رویم. عده‌ای در آن‌جا و گرفتار زندان و وثیقه و دویدن در لایبرنت دادگستری؛ عده‌ای هم در این‌جا که در ازای فعالیت‌هایشان نه به‌زندان می‌افتند و نه از کار اخراج می‌شوند و نه فرزندان‌شان اسیر صف ملاقات و تحمل تحقیر و توهین یک مشت آدم‌نمای عوضی می‌شوند.

گرچه ما به‌قهرمان‌ها و قهرمان‌گرایی اعتقاد و باوری نداریم؛ اما حرکت شما را در ۱۱ اردیبهشت، به‌ویژه از این نظر که متحد و یکپارچه بودید، یک گام زاینده و قهرمانانه می‌دانیم. بنابراین، در مقابل همه‌ی شما فعالین جنبش کارگری که در داخل ایران هزینه‌ی جانبداری از طبقه‌کارگر را می‌پردازید (اعم از دستگیر شده و دستگیر نشده)، از جا برمی‌خیزیم و کلاه از سر برمی‌داریم و ابراز احترام و قدردانی می‌کنیم.

دوستان عزیز! شما در آن‌جا با ایجاد سندیکای واحد، سندیکای نیشکر هفت‌تپه، اتحادیه آزاد کارگران و تشکل‌های دیگر، به‌جز این‌که صادقانه و به‌گونه‌ای مؤثر در خدمت طبقه‌ی کارگر ایران و همه‌ی کارگران جهان بوده‌اید، موجباتی را نیز برای ما فراهم کردید که دل‌تنگی‌هایمان را می‌زداید و نور دیگری بر زندگی‌مان می‌تاباند. این نور زندگی آفرین، به‌ویژه در حرکت متحد شما عزیزان در ۱۱ اردیبهشت درخشش ویژه و سازنده‌ای داشت. حقیقت این است که ما از این حرکت شما که می‌توان با عبارت تولد جنبش نوین کارگری در ایران توصیف‌اش کرد، دوباره برانگیخته شدیم و بسیار هم آموختیم.

دوستان کارگر! حرکت متحد، متشکل و پرصلابت شما در روز جهانی کارگر و همچنین طرح به‌جای مطالباتی که پیش روی صاحبان سرمایه و دولت قرار دادید، در این‌جا نیز طنین جان‌افزایی داشت. این همه درایت، این همه جسارت و این همه دریافت و شعور طبقاتی همانند گرمای جان‌بخش خورشید به‌وادای سرد این‌جا نیز روح نوینی دمید. آری، ما دریافتیم که دیگر نامه و اینترنت و اعلام هم‌بستگی خشک و خالی کافی نیست. ما پیام شما را در عمل شما دریافتیم.

عزیزان، نامه‌ها و پیام‌های پُر مهر شما مایه دلگرمی ماست. نگرانی شما در مورد سلامتی ما برای ما در عین حال نشان دهنده‌ی امر مشترک و حس هم‌بستگی طبقاتی است. اما از جانب ما نیز همین نگرانی متقابل در مورد سرنوشت دوستان زندانی ماست که ما را به‌این اقدام واداشته است. آری، سلامتی ما احتمالاً در اثر اعتصاب غذایی که به‌آن دست زدیم، اندکی صدمه ببیند. اما حقیقتاً این صدمه

در مقابل صدماتی که شما عزیزان تا به امروز دیده‌اید، چیست؟ از صدمه روحی ناشی از محاصره‌ی دائمی و بی‌امنی فردای زندگی گرفته تا صدمه جسمی‌ای که بر امثال صالحی‌ها وارد شده است. حقیقتاً ناراحتی‌های چندروزه ما در مقابل ناملایمات هرروزه‌ای که بر جسم ناتوان اسانلو وارد می‌شود، رنگ می‌بازد. ما نگرانی شما را ارج می‌نهیم، اما باور کنید که خود ما به‌مراتب بیش‌تر نگران هم‌ه‌ی آن‌هایی هستیم که این‌چنین در نبردی نابرابر کمر به‌احقاق حقوق لگدمال شده‌ی کارگران بسته‌اند و در معرض شدیدترین ستمگری‌ها قرار گرفته‌اند. این همان چیزی است که ما را به‌این اعتصاب واداشته است. اعتصابی که برای ما تنها گامی در این مبارزه است. به‌شما و هم‌ه‌ی دوستان اطمینان می‌دهیم که با تمام قوا برای رهایی هم‌ه‌ی فعالین جنبش مبارزه خواهیم کرد. این تنها شکل اعتراض نیست و نخواهد ماند. اعتصاب ما به‌محض رسیدن به‌اهداف سیاسی مورد نظرمان خاتمه خواهد یافت. اما بدون تردید همراه با هم‌ه‌ی هم‌زمان دیگر به‌جستجوی راه‌های مؤثرتر مبارزه همت می‌گماریم. به‌این امید که به‌نتایج عملی دست یابیم.

عباس فرد - اصغر فتاحی

۳۱ مه ۲۰۰۹